

27. listopadu 1930, čís. 170 sb. z. a n. 20%. Je tedy jisto, že ošetřování nemocných ve veřejných nemocnicích je záležitostí veřejnou, že tedy i lékaři těchto nemocnic, konající lékařské práce, k nimž patří i udržování pořádku při léčení v těchto nemocnicích, obstarávají veřejné záležitosti, a to jednak primáři, jednak podle § 10 i sekundární lékaři, jejichž úkolem je podle tohoto předpisu podporovati při vykonávání prací lékařských lékaře primáře. Nelze pochybovati, že podle tohoto doslovu statutu k vykonávání lékařské služby náleží nejen »lékařské« úkony v nejužším slova smyslu, nýbrž že je právě tak úkonem služebním a tudíž úkonem veřejným, pokud lékař primář a v jeho zastoupení sekundární lékaři — zařizují potřebné, by mohli tyto lékařské úkony též nerušeně prováděti. S tohoto hlediska patřilo ke služebním úkonům podle §§ 68 a 81 tr. zák. i opatření Dr. B-a, by návštěvníci opustili nemocniční sál, by nerušeně mohla býti provedena prohlídka (visita) nemocných. Je-li pak rozsudkem zjištěno, že v souzeném případě Dr. B. při výkonu této lékařské služby nařídil, aby doba pro návštěvy již minula, by se hosté vzdálili z místnosti, poněvadž přijde visita, a že obžalovaný, pojav úmysl přes příkaz mu udělený vstoupiti znovu do sálu, Dr. B-ovi, když mu vstup do nemocniční síně zakázal a bránil mu v něm, se zprotivil násilným skutkem v rozsudku zjištěným, by zmařil jeho služební výkon směřující k tomu, by mu vstup do nemocniční síně byl zamezen, je nasnadě, že tu šlo o činnost, která vykazuje veškeré složky § 81 tr. zák.

Čís. 4577.

Zodpovedný redaktor, obžalovaný z prečinu utrhanía na cti podľa § 1 zák. čl. XLI:1914, spáchaného uverejnením referátu o verejnom súdnom pojednávaní, nemôže byť odsúdený pre zanedbanie povinnej pečlivosti podľa § 6 zák. č. 124/24 Sb. z. a n., vyskytuje-li sa v jeho prospech dôvod vylučujúci trestnosť podľa § 44 zák. čl. XIV:1914.

»Verné a pravdivé« sdelenie v smysle § 44 zák. čl. XIV:1914 nevyžaduje, aby uverejnená zpráva obsahovala doslovne, čo bolo predmetom úradného pojednávania; stačí, shoduje-li sa zpráva v podstate s tým, o čom bolo pojednávané; len tendenčné a jednostranné sdelenie o úradnom jednaní nepožíva beztrestnosti.

(Rozh. z 20. decembra 1932, Zm III 413/32.)

Obžalovaný J. L., zodpovedný redaktor periodického časopisu uverejnil dodaný mu referát o priebehu odvolacieho pojednávania v spore o rozluku medzi manželmi A-ovými. V článku bolo uvedené, že B. A-ová preto sa neodváža dostaviť sa pred československé súdy, lebo štátne zastupiteľstvo v P. vydalo proti nej zatykač pre zločin padelania listiny a pre krivé svedectvo. B. A-ová podala ako súkromná žalobkyňa proti J. L. obžalobu pre prečin pomluvy tlačou podľa §§ 1, 3 odst. II. č. 1 zák. čl. XLI:1914. Súdy nižších stolíc obžalovaného sprostily podľa § 326 č. 1 tr. p. obžaloby.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť hlavnej súkromnej žalobkyne B. A-ovej zamietol.

Z dôvodov:

V smysle bodov 1a), c) § 385 tr. p. napáda sťažovateľka rozsudok vrchného súdu preto, že súd vraj omylne aplikoval zákon, zvlášť §§ 13 a 16 zák. čl. XLI:1914 a § 53 zák. čl. XIV:1914, keď vyriekol, že inkriminovaný článok netvorí trestný čin. Vrchný súd nezaložil svoj oslobodzujúci výrok na §§ 13 a 16 zák. čl. XLI:1914, nepoužil teda ani § 53 zák. čl. XIV:1914, avšak oslobodil obžalovaného na základe bodu 1 § 326 tr. p. z toho dôvodu, že inkriminovaný passus závadného novinárskeho článku je len referátom o priebehu verejného odvolacieho pojednávania pred vrchným súdom v B. v spore o rozluku medzi manželmi A-ovými, ďalej lebo článok bol uverejnený len cieľom prostého sdelenia o priebehu pojednávania a nebolo jeho účelom rozchyrovať, že súkromná obžalobkyňa sa dopustila trestných činov. Vrchný súd sa síce neodvolával na § 44 zák. čl. XIV:1914, odôvodnenie rozsudku však zodpovedá v podstate nariadeniu citovaného §-u, že trestné pokračovanie je vylúčené, ide-li o obsah takého výroku, ktorý verne podľa smyslu a pravdive sdeľuje verejné pojednávania úradu. Tento dôvod vylučuje trestnosť činu, preto oslobodzujúci výrok vrchného súdu bol by mal byť založený na bode 3 § 326 a nie na bode 1 § 326 tr. p. Najvyšší súd teda považuje z dôvodu materiálneho uplatnenú časť zmätočnej sťažnosti za založenú len na bode 1c) § 385 tr. p., a uplatnenú v podstate preto, že § 44 zák. čl. XIV:1914 mylne bol použitý.

Zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Mylný je názor sťažovateľkyne, že by sa obžalovaný preto nemohol odvolávať na to, že verne sdelil priebeh verejného pojednávania, lebo článok nečítal a o jeho pravdivosti sa nepresvedčil. Keby sa obžalovaný nemohol odvolávať na § 44 zák. čl. XIV:1914, mohol by byť odsúdený ako zodpovedný redaktor len pre priestupok podľa § 6 zák. č. 124/1924 Sb. z. a nar. Tento priestupok patrí síce medzi trestné činy spáchané z nedbalosti, je však len rázu subsidiárneho, lebo môže byť aplikovaný proti odpovednému redaktorovi len vtedy, keď podľa § 1 citovaného zákona neľze mu trestný čin, spáchaný obsahom tlačiva, pričítať podľa ustanovení trestného zákona, totiž keď neuverejnil článok úmyselne. Ponevác zodpovedný redaktor, ktorý je obžalovaný na základe § 1 citovaného zákona pre čin spáchaný úmyselne, nemôže byť odsúdený, keď sa v jeho prospech vyskytuje dôvod trestnosť vylučujúci podľa § 44 zák. čl. XIV:1914, preto neľze trestať ani za nedbalosť v tom istom prípade. Najvyšší súd nesúhlasí ani s tým názorom sťažovateľkyne, že obžalovaný bol mylne oslobodený: 1. lebo inkriminovaný článok nie je vraj púhym referátom o priebehu pojednávania pred súdom konaného, naopak nadpis a obsah článku poukazuje vraj na to, že úmysel pôvodcu smeroval k senzácii a k zahŕňaniu obžalobkyne, 2. lebo podľa zistených skutočností na pojednávaní konanom v spomenutom spore o rozluku nebolo prednesené, pre jaké trestné činy bol údajne vydaný zatykač proti obžalobkyňi, sdelenie zprávy nebolo teda ani verné ani pravdivé. Inkriminovaný článok obsahuje síce aj

privátne poznámky pôvodcu, avšak len v odstavciach 2. a 3. Prvý odstavec článku, — ktorý obsahuje aj inkriminovaný výrok — je podľa jeho stilizácie referátom o priebehu pojednávania pred súdom v spore o rozluku a inkriminovaný výrok je v článku uvedený ako časť prednesu advokáta jednej spornej strany. Čo sa však týče otázky, či bola zpráva verná, najvyšší súd vychádza z týchto úvah: Verné a pravdivé sdelenie v smysle § 44 zák. čl. XIV:1914 nevyžaduje nezbytné, aby uverejnená zpráva obsahovala doslovne to, čo bolo predmetom úradného jednaní. Doslovne reprodukovať prednášku stránok jednajúcich pred súdom je pre novinára takmer nemožné. Zpráva je verná a pravdivá, keď v podstate odpovedá tomu, o čom bolo jednané. Len tendenčné a jednostranné sdelenie úradného jednaní nepožíva beztrestnosti; sama tá okolnosť však, že zpráva bola dajako obarvená, nevylučuje použitie § 44 zák. čl. XIV:1914. V tomto prípade — podľa zistených skutočností — zpráva o pojednávaní sa odchyľuje od prednášky stránky len v tom, že na pojednávaní stránka alebo jej zástupca tvrdil o obžalobkyni len to, že proti nej bol vydaný zatykač, naproti tomu zpráva obsahuje aj to, že zatykač bol vydaný pre zločiny falšovania listiny a falošného svedectva. Hľadiac k tomu, že zatykač sa vydáva pre zločiny, rozdiel medzi skutočnou prednáškou na pojednávaní a medzi správou o nej je nepatrný. Preto neľze ustáliť, že uvedeným doplnkom pôvodca článku by bol chcel tendenčne na ťarchu obžalobkyne zmeniť to, čo bolo prednesené na pojednávaní, a to tým menej, lebo privátne poznámky pôvodcu, obsažené v 2. a 3. odstavci inkriminovaného článku, nie sú podľa smyslu celého článku v súvislosti s inkriminovaným výrokom. Neľze tedy ustáliť, že sdelenie by nebolo verné a pravdivé. Ponevác je tu dôvod vylučujúci trestnosť podľa § 44 zák. čl. XIV:1914, preto sa nemýlil vrchný súd, keď oslobodil obžalovaného od obžaloby. Bezzákladná zmätočná sťažnosť bola v smysle § 36 tr. p. nov. zamietnutá.

Čís. 4578.

Je prípustné uložiť záväzok svedčiť takému svedkovi, ktorý je k jednému alebo k jednotlivým zpomedi niekoľko spoluobvinených (spoluobžalovaných) v pomere uvedenom v § 205 č. 1 tr. p., ak je svedecká výpoveď oddeliteľná a možno-li výsluch zariadiť tak, aby svedok nebol vôbec privedený do postavenia, v ktorom by musel odopreť výpoveď z obavy, aby nepriťazil osobám v § 205 č. 1 tr. p. označeným.

Podľa § 66 odst. III. tr. zák. pokusy zločinov, za ktoré je na dokonaný čin stanovený trest smrti, nesmú byť trestané miernejšie než káznicoú v trvaní päť rokov; použitie mimoriadneho zmiernovacieho práva (§ 92 tr. zák.) je v týchto prípadoch zákonom vylúčené.

(Rozh. z 20. decembra 1932, Zm IV 528/32.)

J. J., navrátiť sa z Ameriky, vytýkal svojej manželke M. J-ovej jej marnotratný život za dobu, kým on bol v Amerike. Z tej príčiny boly medzi manželmi J-ovými časté výstupy a hádky. M. J-ová z pomsty sa rozhodla,